

[Per Hækkerup.]

med at fortsætte den løbende konflikt, som tilmed i løbet af nogle dage vil blive udvidet, så at en række af de områder, som nu er kommet eller skal i arbejde, atter trues med at blive udsat for standsninger, simpelt hen fordi transporten til de pågældende virksomheder ved den udvidelse, som kan forventes, såfremt konflikten løber videre, i løbet af nogle dage i ret stor udstrækning vil gå i stå.

Vi har den opfattelse — og her er vi enige med den højtærede arbejdsminister — at nu synes det, som om forhandlingsmulighederne er udtømt. Der er ikke tvivl om, at vi alle helst så, at det havde været muligt atter at få optaget forhandlinger til en hurtig afvikling af den løbende konflikt, men der er næppe mange, der tror på, og som kan øjne nye forhandlingsmuligheder.

Jeg vil gerne i den henseende have lov til at henvise til udtalelser, som Arbejdsgiverforeningens formand i går har fremsat til pressen, og hvoraf det fremgår, at han på det direkte spørgsmål om, hvorvidt han tror at der fortsat er forhandlingsmuligheder, svarer: „Jeg kan ikke se en sådan mulighed.“ Når det er tilfældet, er det vel forståeligt, at også vi andre må konstatere, at der ingen mulighed er for gennem optagelse af nye forhandlinger at nå frem til en afvikling af konflikten.

Hermed og med muligheden for, at konflikten, hvis den fortsætter, yderligere udvides, og på baggrund af, at konflikten har været i godt en måneds tid, er vi kommet i den ekstraordinære situation, som gør det ekstraordinære indgreb fra statsmagtens side til en simpel samfundsmæssig nødvendighed. Jeg tror, at praktisk taget hele befolkningen er enig i, at nu må konflikten bringes til standsning, og jeg tror, at det meget store flertal af lønarbejdere og andre lønmodtagere i Danmark vil være enig i, at arbejdsgivernes nej ikke må få de uoverskuelige konsekvenser, en forlængelse og udvidelse af konflikten vil medføre. Jeg mener derfor også at have forstået, at der her i tinget er en altovervejende stemning for, at nu er tidspunktet kommet, da lovgivningsmagten må træde ind i billedet for at få arbejdskampen bragt til ophør.

Regeringen har valgt at lade statsind-

grebet få form af et forslag om, at mæglingforslaget ophøjes til lov, og ikke form af et forslag om voldgift. Det er vi i socialdemokratiet tilfredse med. Vi tror, at det hurtigst giver den ro på arbejdsmarkedet, som alle længes efter, og vi må i den givne situation og også på baggrund af den principielle opfattelse, vi har, afvise et eventuelt forslag om voldgift. Når jeg siger et eventuelt forslag om voldgift, hænger det sammen med, at jeg i dagspressen har set, at vi måske kan vente, at de to oppositionspartier, venstre og de konservative, vil stille forslag om voldgift. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen har i Berlingske Tidende i dag udtalt sig således om spørgsmålet — jeg beder den højtærede formand om tilfaldelse til et citat nu og senere —

„Så vidt jeg kan se, kan der være to fremgangsmåder at vælge imellem. Den første er en voldgiftsordning, som klarer sagen op, efter at området er gået i arbejde. Den anden er at ophøje til lov det oprindelige mæglingforslag, som både arbejdsgiveres og arbejderes ledelse har anbefalet.“

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at det ærede medlem opererer med det oprindelige mæglingforslag, ikke med det seneste mæglingforslag, som lige har været ude til afstemning, men det tidligere mæglingforslag, som jo nu må betragtes som historie.

Jeg tror, det vil interessere landets lønmodtagere at lægge mærke til, at det er det gamle mæglingforslag, det ærede medlem tager som udgangspunkt, idet forholdet som bekendt er det, at det gamle mæglingforslag var ringere set fra arbejdernes synspunkt end det sidst stillede mæglingforslag.

Jeg har også bemærket, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen, ligeledes i Berlingske Tidende, udtaler som sit synspunkt:

„Et lovgivningsindgreb i den foreliggende situation må derfor for mig at se bygge på voldgift.“

Jeg synes, at såvel det høje ting som offentligheden har et rimeligt krav på at få at vide — hvis de to partier stiller forslag i overensstemmelse med disse udtalelser til dagspressen — om folketinget skal give en voldgiftsdomstol visse direktiver for dens arbejde, og hvis det er tilfældet, da hvilke direktiver. Hvis ikke der skal gives